

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพรรณนาวิเคราะห์ ซึ่งผู้วิจัยจะแบ่งการอธิบายถึงรายละเอียดของแต่ละขั้นตอนดังต่อไปนี้

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นการวิเคราะห์การแปลกริยาวิเศษณ์ Participle จากสารคดี 2 ชนิดซึ่งได้แก่ สารคดีวิชาการและสารคดีทั่วไป ผู้วิจัยจึงได้อธิบายในรายละเอียดเกี่ยวกับการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแต่ละประเภทไว้ดังนี้

1. สารคดีวิชาการ โดยกลุ่มตัวอย่างสารคดีวิชาการและบทแปลของสารคดีดังกล่าวนั้น ผู้วิจัยคัดเลือกจากนิตยสารชื่อ “Computer Today” ซึ่งเป็นนิตยสารเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ทางด้านเทคโนโลยีการสื่อสารโดยคัดจากคอลัมน์ชื่อ “English For You” ตั้งแต่ฉบับประจำปีที่ออกครั้งแรกเดือนมกราคม ปี พ.ศ. 2544 ถึงฉบับประจำปีที่ออกเดือนธันวาคม ปี พ.ศ. 2545 จำนวนทั้งสิ้น 48 เรื่อง

2. สารคดีทั่วไป โดยกลุ่มตัวอย่างของสารคดีทั่วไปและบทแปลของสารคดีดังกล่าว นั้น ผู้วิจัยคัดเลือกจากนิตยสารชื่อ “सरสาร” ในคอลัมน์ภาคสองภาษาโดยคัดมาวิเคราะห์ตั้งแต่ฉบับประจำเดือนมกราคม ปี พ.ศ. 2544 ถึงฉบับประจำเดือนธันวาคม ปี พ.ศ. 2545 จำนวนทั้งสิ้น 24 เรื่อง

การเก็บข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลนั้น สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ขั้นตอนโดยอาศัยหลักเกณฑ์ในการคัดเลือก 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การเก็บข้อมูลกริยาวิเศษณ์ Participle จากต้นฉบับภาษาอังกฤษ โดยมีขั้นตอนโดยละเอียดดังนี้

1.1 คัดเลือกกริยาวิเศษณ์ Participle จากกลุ่มตัวอย่างงานเขียนทั้งสองประเภท โดยคัดเลือกตามโครงสร้างของกริยาวิเศษณ์ Participle ที่ได้จากการสรุปของอีสวูด (Eastwood, 1994) อันได้แก่

1.1.1 มีเพียงกริยา Participle

1.1.2 (กริยาวิเศษณ์) + กริยา Participle + นาม

1.1.3 กริยา Participle + ส่วนขยาย

1.2 วิเคราะห์หน้าที่ของกริยาลี Participle ดังกล่าวออกเป็นวิเศษณ์และกริยาวิเศษณ์ ตามการจำแนกหน้าที่ของกริยาลี Participle ของอีสวูด (Eastwood, 1994) อันได้แก่ เป็นวิเศษณ์และเป็นกริยาวิเศษณ์

ขั้นตอนที่ 2 การเก็บข้อมูลจากฉบับแปลภาษาไทย โดยการคัดเลือกข้อความเฉพาะส่วนที่เป็นการถอดความกริยา Participle ที่ได้จากขั้นตอนที่ 1

การวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิเคราะห์สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ตามขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์หน้าที่ของกลุ่มคำภาษาไทยที่ใช้แปลกริยาลี Participle โดยจำแนกตามหน้าที่เดิมของกริยาลี Participle และนับความถี่ของกลุ่มคำภาษาไทยที่แปลกริยาลี Participle นั้น ๆ จำแนกตามการคงหน้าที่และไม่คงหน้าที่เดิมของกริยาลี Participle ที่ปรากฏในต้นฉบับ และเทียบเป็นจำนวนและร้อยละ
2. วิเคราะห์ชนิดของกลุ่มคำภาษาไทยที่ใช้แปลกริยาลี Participle นั้น ๆ โดยอาศัยการพิจารณาตามหน้าที่ของกลุ่มคำ ตามเกณฑ์การแบ่งชนิดและหน้าที่ของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2539) เป็นหลัก ไม่ยึดตามลักษณะ โครงสร้างของกลุ่มคำเพราะพระยาอุปกิตศิลปสารกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “ในการที่จะวินิจฉัยชนิดของคำและหน้าที่ของคำตลอดจนส่วนของประโยคในไวยากรณ์ภาษาไทยเรา ต้องสังเกตใจความของประโยคเป็นข้อสำคัญ” (พระยาอุปกิตศิลปสาร, 2539, หน้า 213) แล้วจึงนำมาสรุปและอภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ทฤษฎีเกี่ยวกับวากยสัมพันธ์ การแปล กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นกรอบในการวิเคราะห์โดยทำการจำแนกข้อมูลลงในตารางการวิเคราะห์ซึ่งมีเกณฑ์ในการวิเคราะห์ ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของหน้าที่ของกลุ่มคำภาษาไทยนั้น ใช้เกณฑ์การวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์หน้าที่ของกลุ่มคำประเภทวลี ใช้หลักการจำแนกหน้าที่ของวลีของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2539) ดังต่อไปนี้

1.1 หน้าที่ของนามวลี ได้แก่ เป็นประธาน เป็นหน่วยกรรมและเป็นวิдіการกหรือส่วนเติมเต็ม อันได้แก่ ขยายนามและขยายกริยา

1.2 หน้าที่ของสรรพนามวลี ได้แก่ เป็นประธาน เป็นหน่วยกรรมและเป็นวิภक्तिการหรือส่วนเติมเต็ม

1.3 หน้าที่ของกริยาวลี ได้แก่ เป็นหน่วยกริยา หรือเป็นบทแสดงของประโยค

1.4 หน้าที่ของวิเศษณ์วลี ได้แก่ ประกอบขยายนาม ประกอบขยายกริยาและประกอบคำกริยวิเศษณ์ด้วยกัน

1.5 หน้าที่ของบุพบทวลี ได้แก่ ประกอบหน้าคำอื่นโดยไม่เชื่อมต่อหรือเกี่ยวเนื่องกันกับหน่วยคำที่ถูกนำหน้านั้นประกอบหน้าคำอื่นและแสดงความสัมพันธ์ของหน่วยคำที่อยู่ข้างหน้าและข้างหลังบุพบทนั้น

1.6 หน้าที่ของสันธานวลี คือเป็นตัวเชื่อมสันธานด้วยกัน เชื่อมคำอื่นหรือวลี

1.7 หน้าที่ของอุทานวลี คือเป็นส่วนเสริมความหรือเป็นเพียงการแสดงอาการของผู้พูด

2. การวิเคราะห์หน้าที่ของกลุ่มคำประเภทอนุประโยค ใช้หลักการจำแนกหน้าที่ของอนุประโยคตามแบบของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2539)

2.1 หน้าที่ของนามานุประโยค คือ ทำหน้าที่ตามโครงสร้างต่าง ๆ แทนนามสรรพนามหรือกริยาสมามาลาซึ่งมีหน้าที่แทนนาม ได้แก่ เป็นประธาน เป็นกรรม เป็นวิภक्तिการ

2.2 หน้าที่ของคณานุประโยค ได้แก่ ทำหน้าที่แทนคำวิเศษณ์ขยายนาม หรือสรรพนาม ที่มีอยู่ในประโยคใหญ่หรือमुख्यประโยคอีกทีหนึ่ง

2.3 หน้าที่ของวิเศษยานุประโยค ได้แก่ ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายกริยา หรือกริยวิเศษณ์ด้วยกัน

เนื่องจากหน้าที่ของกลุ่มคำภาษาไทยประเภทประโยคนั้น คือการบอกความสมบูรณ์ ดังที่นักไวยากรณ์ภาษาไทยทั้งหลายได้กำหนดไว้ทำนองเดียวกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำกลุ่มคำประเภทประโยคไปวิเคราะห์ในส่วนของชนิดของประโยคต่อไป

หลังจากที่จำแนกหน้าที่ของกลุ่มคำภาษาไทยแล้ว ผู้วิจัยจึงนำกลุ่มคำที่จำแนกหน้าที่แล้วนั้นมาวิเคราะห์เพื่อให้ได้มาซึ่งชนิดของกลุ่มคำภาษาไทยที่ปรากฏ โดยในส่วนของกริยวิเศษณ์ชนิดของกลุ่มคำภาษาไทยนี้ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. เกณฑ์ในการวิเคราะห์ชนิดของวลี

การวิเคราะห์ชนิดของวลีภาษาไทย ใช้เกณฑ์การแบ่งชนิดของวลีตามที่กำหนดโดยพระยาอุปกิตศิลปสาร (2539) โดยจำแนกชนิดของวลีออกเป็น 7 ชนิด ได้แก่

1.1 นามวลี

1.2 สรรพนามวลี

- 1.3 กริยาวลี
- 1.4 วิเศษณ์วลี
- 1.5 บุพบทวลี
- 1.6 สันธานวลี
- 1.7 อุทานวลี

2. เกณฑ์ในการวิเคราะห์ชนิดของอนุประโยค

การวิเคราะห์ชนิดของอนุประโยคภาษาไทย ใช้เกณฑ์การแบ่งชนิดของอนุประโยคของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2539) โดยแบ่งอนุประโยคออกเป็น 3 ชนิด ได้แก่

2.1 นามานุประโยค เมื่ออนุประโยคดังกล่าวทำหน้าที่ ดังต่อไปนี้ คือ เป็นประธาน เป็นกรรม เป็นวิกิตการกขยายประธาน ขยายกรรม ขยายนามอื่นที่ประกอบอยู่ในส่วนต่าง ๆ ของประโยค

2.2 คุณานุประโยค เมื่ออนุประโยคดังกล่าวทำหน้าที่แทนคำวิเศษณ์ขยายนาม หรือสรรพนาม ที่มีอยู่ในประโยคใหญ่หรือขยายประโยคอีกทีหนึ่ง จะมีประพันธสรรพนาม ที่ ซึ่ง อัน เป็นบทเชื่อม หรืออาจจะประพันธสรรพนามไว้ได้ หากเนื้อความเป็นที่เข้าใจได้

2.3 วิเศษณานุประโยค เมื่ออนุประโยคดังกล่าวทำหน้าที่ขยายกริยา หรือกริยาวิเศษณ์ด้วยกัน

3. เกณฑ์ในการวิเคราะห์ชนิดของประโยค

การวิเคราะห์ชนิดของประโยคภาษาไทย ใช้เกณฑ์การกำหนดชนิดของประโยคภาษาไทยของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2539) ที่แบ่งชนิดของประโยคออกเป็น 4 ชนิด ได้แก่

3.1 เอกกรณประโยค (ประโยคความเดียว) เมื่อประโยคดังกล่าวมีใจความหลักเพียงหนึ่งเดียว

3.2 อนเอกกรณประโยค (ประโยคความรวม) เมื่อประโยคดังกล่าวมีใจความสำคัญ 2 ใจความและใช้สันธานเป็นตัวเชื่อมความ

3.3 สังกรประโยค (ประโยคความซ้อน) เมื่อประโยคดังกล่าวมีประโยคเล็กตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปรวมกัน แต่มีประโยคหัวหน้าหรือประโยคหลักที่มีใจความสำคัญเพียงประโยคเดียว นอกนั้นเป็นประโยคเล็กที่ทำหน้าที่แต่งหรือประกอบประโยคหลัก

3.4 ประโยคระคน เมื่อประโยคดังกล่าวเป็นประโยคที่รวมเอกกรณประโยคเข้ากับประโยคใหญ่หรือรวมประโยคใหญ่กับประโยคใหญ่กับประโยคใหญ่เข้าเป็นประโยคเดียวกัน

จากนั้นจึงนำผลการวิเคราะห์ที่ได้ให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยอัน ได้แก่ อาจารย์ ศศิธร ธาตุเหล็ก, อาจารย์เอกพงษ์ ประสงค์เงิน เป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง